

Nelly Rapp och varulvarna

Copyright text © 2004 Martin Widmark

Copyright ilustrații © 2004 Christina Alvner

Ediție publicată pentru prima dată
de Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Ediție publicată în limba română prin înțelegere
cu Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4,

București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;

0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

www.litera.ro

Nelly Rapp și vârcolacii

Martin Widmark

Christina Alvner

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acsente

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Sinziana Cotoară, Mihaela Banu

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN WIDMARK, CHRISTINA ALVNER

Nelly Rapp și vârcolacii / Martin Widmark,

Christina Alvner; trad.: Mirella Acsente

– București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2563-2

I. Alvner, Christina

II. Acsente, Mirella (trad.)

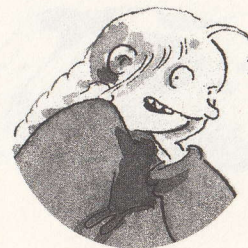
821.111(73)31=135.1

NELLY RAPP și vârcolacii

Martin Widmark
Christina Alvner

Așadar, un agent antimonștri este o persoană care luptă împotriva monștrilor și a fantomelor. Ha, ha! o să râdeți voi. Ce soi de povești absurde sunt astea? Oricum, nici nu există monștri. Iar fantomele... numai copiii mici cred în așa ceva! Dacă asta e convingerea voastră, pot să înțeleg, pentru că fix așa *am crezut* și eu... înainte. Acum însă nu mai *cred* – *știu* sigur că monștrii există.

*Pst! Iată pe cine veți întâlni
în această carte, în afară de mine
și de London, evident!*

Vanja

Ralf

Ing-Britt

Vânzătorul de hotdogi

CAPITOLUL 1

Mâncare pentru câini și lame de ras 10

CAPITOLUL 2

Două ajutoare ciudate la canisă 21

CAPITOLUL 3

De la om la lup 28

CAPITOLUL 4

Foame de lup 36

CAPITOLUL 5

London se transformă într-un monstru 46

CAPITOLUL 6

Mâncarea pentru câini sare în toate părțile 56

CAPITOLUL 7

Luna artificială 64

CAPITOLUL 8

Minigolf sub clar de lună 77

Mâncare pentru câini și lame de ras

– O, ce zi frumoasă!

Mai erau câteva zile din vacanța de vară și soarele strălucea peste câmpuri și pajiști. Într-un ținut se aflau câteva oi, care pășteau liniștite în iarba verde.

London o luase înainte și alerga pe aleea de pietriș, adulmecând pe marginea șanțului.

London este basetul meu lung și leneș, dar e un câine de nădejde. În ziua aceea ne duceam să-i vedem părinții la canisa unde se născuse.

Mergeam în spatele lui, gândindu-mă la ziua în care îl aduseserăm acasă. Padocul cățeilor era plin de pui drăgălași, care țopăiau de colo colo și se împiedicau de urechile lor lungi. Toți, cu excepția unuia singur, care stătea într-un colț, cu un aer liniștit și gânditor. Țsta era London!

„Pe ăla îl vreau“, le spusese eu mamei și tatei, arătând spre London.

Mama și tata stătuseră mult de vorbă cu Ing-Britt, proprietara canisei, și, în cele din urmă, ne-am urcat din nou în mașină și ne-am întors în oraș.

Lângă mine, pe bancheta din spate, stătea cățelul meu! Eram atât de fericită! London se uitase la mine, apoi își lăsase capul în poala mea și adormise.

Curând, aveam să descopăr că asta era ocupația lui preferată – să doarmă și să privească totul cu un calm desăvârșit.

Așa că eu și London ne îndreptam acum din nou spre canisă, ca să-și vadă părinții. Curând aveam să ajungem la camping, ceea ce însemna că parcurse-serăm jumătate din drum.

Totul era atât de plăcut și de liniștit, încât era greu

de crezut că era adevărat ce scrisese LENA-SLEVA în scrisoare.

LENA-SLEVA, profesoara mea de la Academia Antimonștri, mă pregătise să devin agent antimonștri, agentul numărul 10. Nu vreau să par încrezută, dar deja îndeplinisem o misiune periculoasă și îmi câștigasem prima mărgică de argint, pe care trebuise să mi-o prind de insigna de agent.

Un agent antimonștri înfruntă monștri și fiare sălbatice oriunde ar apărea ele, iar LENA-SLEVA scrisese în scrisoare că toți agenții antimonștri trebuiau să intre în starea de alertă V3.

„V“ venea de la „vârcolaci“, iar 3 era cel mai înalt grad de alertă. LENA-SLEVA își încheiase scrisoarea spunând

că se ducea la un curs de voodoo și câteva zile avea să lipsească.

Mi-am dat seama că, dacă era alertă de vârcolaci de gradul 3, avea să fie curând lună plină. Momentul în care oameni aparent obișnuiți se transformau în fiare însetate de sânge, îngrozitor de periculoase!

La Academie învățasem o mulțime de lucruri despre tot soiul de monștri și de creaturi înfiorătoare. Dar vârcolacii erau de departe unele dintre cele mai înspăimântătoare.

În interiorul vârcolacilor se dă o luptă cumplită între om și lup, iar atunci când e lună plină, lupul nu mai poate fi ținut sub control de om. Lupul trebuie să iasă fără întârziere! Să iasă după pradă.

Ochii vârcolacilor devin galbeni, corpul li se acoperă cu păr și au o poftă

aprigă de carne. În lumina albă a lunii pline, își vânează prada singuri sau în haite.

O altă caracteristică a unui vârcolac este că nu râde niciodată.

Chiar mi-era milă de ei, m-am gândit eu. Deși erau deosebit de periculoși, se lăsau ei înșiși pradă propriilor instincte. Ca atunci când ți-e foarte sete și pur și simplu trebuie să bei ceva.

M-am uitat în sus la soarele care strălucea pe cer. Ajunseserăm la camping și m-am gândit că o băutură care să-mi potolească setea ar fi fost grozavă.

Exista acolo un indicator care spunea că nu era voie cu animale. Cățelul meu, London, care nu știa să citească, nici nu băgase în seamă indicatorul și intrase în camping.

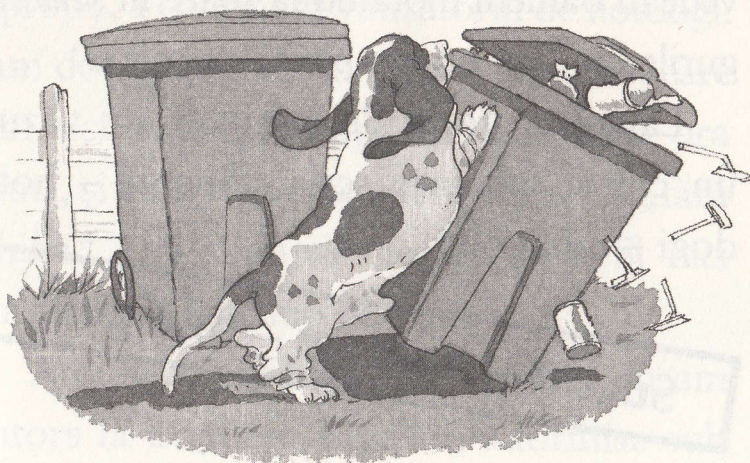
Acum stătea acolo și adulmeca foarte interesat niște pubele de gunoi.

– Vino aici! i-am strigat, dar basetul meu nu auzea nimic.

Era evident că într-una dintre pubele se afla ceva interesant, căci London se ridicase pe picioarele din spate și se sprijinise de ea cu labele din față. L-am chemat din nou, dar era prea târziu!

Pubela s-a răsturnat cu un zăngănit puternic. M-am dus repede la London și i-am pus lesa. Apoi l-am scos din camping și l-am legat de un copac, la umbră.

Am ridicat pubela ca să bag înăuntru tot ce căzuse din ea. Pe iarbă zăceau sute

de lame de ras și o mulțime de cutii goale de mâncare pentru câini!

Mâncare pentru câini? Pe indicator scria că este interzis accesul animalelor de companie. Foarte ciudat!

După ce am adunat gunoiul pe care-l vărsase cățelul meu, am pășit și mai mult în camping, ca să găsesc un chioșc de unde să cumpăr o cutie de suc. Rulote de mărimi și modele diferite stăteau aliniate una lângă alta, în șiruri care se întindeau până la plajă. În aer se simțea un miros de loțiune de plajă și de ulei prăjit, iar peste tot se vedeau oameni moțâind la soare în șezlongurile lor. Dar nu era picior de câine.

Lângă un teren de minigolf am văzut un chioșc pe care scria „Sucuri – hotdogi – minigolf“.

Sucuri – hotdogi – minigolf

M-am dus la omul de la teighea și am cumpărat o cutie de suc rece pentru mine și un hotdog pentru London.

– Sunt mulți câini aici în camping? l-am întrebat pe vânzătorul de hotdogi.

– O, nu! Câinii și alte animale de companie sunt strict interzise, a răspuns omul. Singurii câini de aici sunt hotdogii mei, a râs el.

Știam că un hotdog era un cârnat într-o chiflă, dar am râs politicos la gluma vânzătorului.

– Cârnații ăștia sunt foarte căutați, apropo, a continuat vânzătorul de hotdogi. Am doi clienți, un domn și o doamnă, care vin aici în fiecare după-amiază, fix la ora cinci, și cumpără câte patru fiecare – „fără chiflă“, îmi spun de fiecare dată. Și nici muștar sau ketchup nu vor.

Am luat hotdogul și sucul și m-am întors la London. Evident, adormise sub